

Geliefde gemeente van Christus,

Toen er nog geen afwasmachines waren en het eten was op, kwam steevast de vraag: wie voelt zich geroepen om de vaat te doen?

Omdat de respons vaak minimaal was werden roosters gemaakt, eerst thuis maar later ook in mijn studententijd.

Dat scheelde ingewikkeld zelfonderzoek naar de vraag of je je nu wel of niet geroepen voelde, je was gewoon aan de beurt.

Nu heb ik zelf eigenlijk nooit hekel gehad aan afwassen, het moet nu eenmaal gebeuren en ik hou van een klusje met de handen.

Dus ik voelde me eigenlijk altijd wel geroepen.

Maar ik durfde me niet altijd spontaan te melden om het gehoon voor te blijven en voor 'heilig boontje' uitgemaakt worden.

Ik vond een mooie Loesje poster over roeping - hij staat op de website op de orde van dienst, als u die er bij hebt -.

Titel: Je roeping vinden.

1. Door de luisteren
2. Door niet te luisteren

Ik lees er in dat als je je geroepen voelt er ook iets bij komt kijken van durf en tegendraadsheid: tegen de algemeen gevoelde mening en opinie in durven gaan, je eigen plan trekken.

Zoals de vrouw die meubelmaker wilde worden ook al kwam ze uit een advocaten familie...

De man die dominee wilde worden al rekende zijn vader op overname van het bedrijf...

De dochter van de slager die vegetariër werd...

De zoon van de militair die vredesactivist werd...

Soms is er lef nodig om je eigen weg te durven gaan en geloof in je roeping.

Volgens het woordenboek is roeping: de overtuiging dat je iets moet doen maar ook: het gevoel voor een bepaalde taak bestemd te zijn.

Er klinken woorden mee als: moeten, verplichting, en ook bestemming en vervulling, behoefte en drang.

Het gevoel geroepen te zijn kan diep in jezelf verscholen liggen.

Of je hoort de stem van mensen, je voelt je door hen geroepen om te helpen, er te zijn, klaar te staan...

In de wereld van bijbel, geloof en kerk is er nog iets waarmee we ons moeten verhouden: de roepstem van God.

Of je die stem nu rechtstreeks in je oren voelt, of dat het tot je komt via de verhalen, Gods geboden, of via de opvattingen in je kerkgemeenschap, mensen om je heen: je móet er iets mee.

De bijbel staat vol roepingsverhalen en geroepenen zijn er in alle soorten en maten. Neem de profeet Jona: hij staat voor iemand die zijn roeping probeert te ontvluchten. Hij trekt zich terug in zijn eigen veilige wereld en wil niets weten van het onrecht dat buiten in de wereld woedt.

Maar God weet hem te vinden.

God weet ook Samuël te vinden.

Hij kende God nog niet, staat er.

Terwijl hij al een tijdje in de tempel woont.

Ik denk dat het zo iets is als: je bent opgevoed in het geloof, je kent de verhalen maar het is je niet, of nog niet 'eigen'.

Samuël denkt dat Eli hem roept, de oude priester, uitgeblust, lijdend aan vetzucht door het vele offervlees dat hij heeft gegeten.

De vader die zijn zoons, zijn beoogde opvolgers, niet in het gareel kan houden.

Ze worden geschetst als op seks beluste nietsnutten.

Eli herkent de roepstem van de Heer niet meer, zo lijkt het.

We moeten ons realiseren dat de verteller van dit verhaal in Eli en zijn zonen geen familie geschiedenis onthuld maar de situatie verbeeldt van zijn land, zijn wereld van dat moment.

De kinderen van Israël zijn doof geworden voor Gods roepstem en geboden.

Ze leven als hedonisten die alleen aan zichzelf denken en degenen die de leiding hebben missen overtuiging en daadkracht.

De Godslamp is bijna gedoofd... de bijna blinde ogen van Eli verwijzen naar een bijna blind geworden volk.

En licht valt op Samuël, die slaapt... vlak bij de ark, de kist met tegels waar Gods woord gegrift staat... over de liefde voor God, jezelf, je naaste...

Het oeroude gebod waar de mensheid niet zonder kan en als het niet meer gehoord wordt verwilderd een samenleving.

Wanneer Samuël voor derde keer aan het bed van Eli verschijnt gaat Eli een licht op: de Godslamp is nog niet helemaal gedoofd.

“Wanneer je wordt geroepen moet je zeggen: Spreek Heer, uw dienaar luistert”, zegt Eli.

En wanneer Samuël opnieuw zijn naam hoort antwoordt hij: uw dienaar luistert.

Mooi eind... als je niet zou weten dat het een begin is van een zware taak.

Gelijk de volgende ochtend al moet Samuël aan Eli vertellen van het vonnis dat God onherroepelijk heeft uitgesproken over zijn zoons.

Nee, het valt niet altijd mee een geroepene te zijn.

Er lijkt in de bijbelse verhalen verband te bestaan tussen ‘er zijn voor God’, zijn stem horen en offers brengen.

Hanna bracht het offer om haar zoon af te staan aan God...

Samuël offert zijn hele leven op aan dienst voor de Heer.

Misschien dat dat het woord roeping zo’n lading geeft.

Kijk naar de eerste leerlingen van Jezus die álles achter lieten...

Vader Zebedeüs zal er niet blij mee geweest zijn.

Ook hij brengt een offer - zij het niet vrijwillig.

Er lijkt verband tussen ‘er zijn voor God’ en iets anders opgeven, loslaten, moed hebben...

Vraagt God geloofshelden?

Dat kan ook gevaarlijk zijn.

Als je meent dat God je aanzet tot geweld bijvoorbeeld.

Of wanneer je in Christus' naam het Capitool binnen dringt of abortus artsen bedreigd, of ondanks corona toch met z'n allen in de kerk gaat zitten zingen, of meent dat het christelijk is om de Koran te verbranden en moslims uit te zetten.

Je kan roeping misbruiken, je erachter verschuilen om je zin door te drijven en geen tegenstem wilt horen.

De andere kant, je roeping ontkennen, kan ook.

Je bent bang, trekt je terug, sust je geweten en sluit je af van wat er om je heen gebeurt.

In onze kerkorde staat dat roeping een zaak is van de hele gemeente.

Iets dat je samen aangaat en samen vorm geeft: met hart, ziel, verstand en kracht.

De bijbelse roepingsverhalen vertellen over mensen die lichtpuntjes zijn in een wereld die soms niet weet de zelf geschapen chaos en duisternis een halt toe te roepen.

In de roeping van Jona, Hanna, Samuël, Simon en Andreas zien we dat God de wereld niet aan haar lot overlaat en steeds opnieuw een beroep doet op mensen.

En dat mensen daar gehoor aan geven.

Dat is heel troostvol.

En ik zou niet weten waarom God er in onze tijd mee zou ophouden mensen te roepen: met een stem liefdevoller dan je geweten, indringender dan een droom of ideaal, misschien een tegenstem, vasthoudender dan een golf van emotie, rustiger ook...

Die offers vraagt en moed maar die ook geborgenheid biedt en onze krachten niet over-vraagt maar wel uitdaagt.

Een Stem die mensen roept: als een teken dat ons leven, onze wereld niet in wanhoop eindigt en dat vrede sterker is dan strijd.

Dat wij een teken van hoop mogen zijn. Amen.